

Körösis sikerek

3. oldal

Bemutatjuk a Bocskai Koronát

4-5. oldal

Nánási vigasságok

6-7. oldal

Szeretethíd

9. oldal

Diákolimpikonjaink

12. oldal

BOCSKAI KORONA – KÖZÖSSÉGÜNK EREJE A GONDOLAT MEGSZÜLETÉSÉTŐL A MEGVALÓSULÁSIG

Bocskai Korona előzményét két szála lehet bontani. Az egyik a gazdasági szál. Néhány évvel ezelőtt találkoztam Varga Istvánnal, aki egy georgiai egyetemen tanító magyar professzorral járt nálunk, ő vetette fel először a helyi pénz használatának lehetőségét számomra. Akkor a Biokultúra Találkozóra elkészült a Nánási Korona, amely bizonyos értelemben már megfelelt az elvárásnak. Azonban nem volt még meg a hivatalos háttérre, azt is mondhatnánk, ez még valamiféle játék volt, mégis szimbolikus üzenettel bírt, és elindította azt a folyamatot, amelynek néhány héten belül kézzel fogható eredménye lesz városunkban.

A másik szál Bocskai szellemisége. Ma-

gával az elnevezéssel – Bocskai Korona – ezt behozhatjuk mindennapjaikba, a hétköznapjaink részévé, így jelenné és jövővé válhat, nem egy elmúlt dolog lesz.

Magáról a Bocskai koronáról, mint kulturális ereklyéről, egy kiadvány is megjelent már Hajdúnánáson Buczkó József képviselőtársam jóvoltából. A koronát nagy valószínűséggel visszakapni nem fogjuk, pedig fontos kultikus jelentőséggel bírna. Tudomásunk szerint Hajdúszoboszló pályázati forrásból kívánja elkészíttetni annak másolatát. Mi élővé, kézzel- és kézben foghatóvá tesszük mindenki számára. Lesz Bocskai Koronánk, igaz nem kulturális ereklyeként, hanem fizetőeszközként, melyet helyben használ-

lunk majd, azon viszont ott lesz a korona dombornyomásos másolata.

Ezek voltak az előzmények, és az előbb említett két szál mentén elindult gondolatok most teljesebben ki. Alapvető kérdés, hogy az önkormányzatnak szándékában áll-e a Bocskai Korona körforgásába beszállni, azt befolyásolni. A válasz egyértelmű igen, vizsgáljuk, hogy felhasználhatóság szempontjából milyen lehetőségeink vannak, és ez nem csak az önkormányzatra, hanem az önkormányzat vállalataira, intézményeire is vonatkozik.

Bár hazánkban két helyi pénz létezik jelenleg hivatalosan, mi abban vagyunk egyediek, hogy városunkban az önkormányzat a gazdasági társaságával közösen

dolgozik a Bocskai Korona bevezetésén, és fél évvel a cél kifizése után kézzelfoghatóvá válik ez a fizetőeszköz.

Ugyanakkor azt is el kell mondanom, hogy ettől egy pillanat alatt, varázsütszerűen nem változik meg a város gazdasági élete, azonban egy olyan öngerjesztő folyamatot tud elindítani, ahol a helyi áru, a helyi szolgáltatás felértékelődik. A célunk az, hogy a helyben megtermelt forrás helyben maradjon, és ne áramoljon ki a közösségből. Az, hogy ez milyen nagyságot ér el, a közösség erejétől, illetve attól függ majd, hogy mekkora lesz az elfogadottsága és a hitele a helyi pénznek.

Szólláth Tibor
polgármester

„TRIANON SEBEIT AZ IDŐ BEKÖTÖZTE / DE A VÉR ÁTÜT MÉG MINDIG A SEBEKEN” NEMZETI ÖSSZETARTOZÁS NAPJA 2012.

„Trianon sebeit az idő bekötözte, / de a vér átüt még mindig a sebeken” – írja Szent-Mihályi Szabó Péter. Szenvedett a magyar nép tatártól, töröktől, de a Trianon ejtette sebek azok, amik a mai napig nem gyógyultak be. Ezeket a vérző sebeket hivatott többek között „bekötözni” a kettős állampolgárság törvényerőre emelése, a 2010. évi 45. törvény a nemzeti összetartozásról.

Idén június 3-án került sor a Nemzeti Összetartozás Napjának városi megemlékezésére a Hősök szobra és a Trianoni emlékmű előtt. Az emlékezés ünnepi szónoka Simicskó István, a Honvédelmi Minisztérium parlamenti államtitkára volt, aki felidézte azt a 92 évvel ezelőtti napot, amikor példátlan országcsönkítésre került sor, amit a magyar nemzet azóta sem tudott kiheverni. 1920. június 4-e Magyarország feketenapja. A nagyhatalmak – élükön Franciaországgal – egy tollvonással elintézték, hogy az ország területének kétharmada idegen kezekbe kerüljön, lakossága pedig 18 millióról nem egész 8-ra csökkenjen. Aztán beszélni sem lehetett róla.

De tudjuk jól, a víz szalad, a kő marad! A nemzeti gyász feldolgozásának folyamata megszakadt 1945 után, a mai nem-

zedékekben pedig alig-alig kezdődött el valami. Nem lehet ezen csodálkozni, hiszen 1945 és 1990 között Trianonról, mint nemzeti tragédiáról szót sem lehetett ejteni. Semmit sem hallottunk mi olyan dolgokról, mint Nagy-Románia vagy Nagy-Szerbia, és arról sem, hogy a győztes hatalmak szövetségesei még enél is sokkal nagyobb darabot szerettek volna kihalítani hazánkból. Csak néha nagyapám emlegette a bevonuló románokat. A közben felnövekvő nemzedékek vagy kaptak otthon valamiféle históriás történeteket nagyszülöktől, dédszülöktől, hogy volt egyszer egy Kolozsvár, Resicabánya, hogy Marosvásárhely, Bánát, Őrvidék, hogy Vág völgye, Krasznahorka büszke vára ... – vagy nem. Az iskolában azt tanították, amit a regnáló hatalom kultuszpolitikája előírt. A „gondolatrendőrség” pedig gondoskodott arról, hogy a nagyközönség nem ismerhesse meg nagy íróink, költőink versekben, emlékiratokban, regényekben, filmekben, művészeti alkotásokban megfogalmazott véleményét, jankijáltásait, fájdalmát. És az elhallgatás, a szégyenlős félrefordulás, az úgy tenni, mintha semmi sem történt volna, mélyen a sejtekbe ivódott, a reflexek még ma is élnek.

Simicskó István beszédében emlékeztetett arra a ma már elfogadott tényre, hogy a trianoni „békeszerződés” megszületése pillanatában magában hordozta a II. világháború kitörésének lehetőségét. Szólt arról is, hogy több mint 90 év után már ne a gyász és a fájdalom napja legyen június 4-e, hanem a nemzeti összetartozás érzése, gondolata hassa át népünket. Az uniós határok olyan lehetőségeket teremtenek, amely újra összehoz magyart magyarral, térben és időben egyaránt, államhatároktól függetlenül.

Ennek az építő folyamatnak nagyon szép példája az egyes nemzeti és városi ünnepekhez kötött állampolgári eskütétel. Megható pillanatok ezek. Látni

Fotó: Füz László

az egészen picike gyermekeket, és az egészen idős embereket akik fontosnak tartják, hogy mind maguk, mind gyermekeik, unokáik szülőföldjükön maradván, de mégis magyar állampolgárként éljenek, és ha elfő majd az idő, magyarként menjenek el a mindenélők útján. Hajdúnánáson ez már az ötödik alkalom volt, hogy erdélyi, kárpátaljai és felvidéki honfitársaink kezükbe vehették honosítási okiratukat, tettek ünnepélyes állampolgári esküt, és fogadta városunk atyafiai sorába őket.

A megemlékezést Bárdosi Ildikó és a Csárdögölgő együttes lélekmelengető műsora zárta.